

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Anden behandling af lovforslag nr. L 75: Forslag til lov om ændring af lov om Kongeriget Danmarks Fiskeribank. (Afvikling og nedlæggelse m.v. af Kongeriget Danmarks Fiskeribank).

Af fødevarerministeren (Hans Christian Schmidt).

(Fremsat 16/11 2005. Første behandling 25/11 2005. Betænkning 7/12 2006).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Kl. 10.10

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Forespørgsel nr. F 2:

Forespørgsel til justitsministeren:

»Vil regeringen redegøre for, hvor meget overvågning regeringen ønsker i samfundet, hvilke skridt regeringen overvejer for at mindske overvågning, og hvilke andre metoder end overvågning regeringen overvejer for at øge folks tryghed?«

Af Line Barfod (EL), Jørgen Arbo-Bæhr (EL), Per Clausen (EL), Rune Lund (EL), Pernille Rosenkrantz-Theil (EL) og Frank Aaen (EL).

(Forespørgslen anmeldt 5/10 2005. Fremme af forespørgslen vedtaget 13/10 2005).

Formanden:

Jeg skal gøre opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse vil blive udsat til mødet tirsdag den 13. december 2005.

Begrundelse

Line Barfod (EL):

Når vi diskuterer overvågning og overvågnings-samfund, siger alle fra alle partier og alle eksperter, at de ikke ønsker et overvågningssamfund. Men alligevel indføres der mere og mere overvågning. Der kommer flere og flere kameraer, der kommer flere og flere registre, flere og flere registre bliver sammenkørt, der tales nu om, at vi skal have biometriske data, der kommer indberetninger på flere og flere områder om os, der er dna-registre osv. osv.

Derfor mener jeg, at det er på tide, vi stopper op og ser på de samlede konsekvenser af al den overvågning, der er i samfundet, og tager en grundlæggende debat: Hvor langt ønsker vi at gå? Hvornår er vi kommet så langt, at vi har fået det overvågningssamfund, som alle siger at vi ikke ønsker? Hvor går grænsen? Kunne vi måske bevæge os den anden vej?

Ligesom vi på andre områder jævnlige har en debat om bioetik, og hvor langt vi er kommet ad vejen mod designerbørn og racehygiejne, bør vi også jævnlige have en debat om overvågnings-samfundet. Hvad betyder det for os som personer og for samfundet som helhed? Kunne vi måske gøre noget andet? Kunne vi i stedet for mere og mere kontrol, overvågning og registrering styrke tilliden mellem borgerne? Er der andre måder, vi kan øge trygheden på? Kan vi sætte levende mennesker ind i stedet for kameraer? Hvordan kan vi øge privatlivets fred i stedet for hele tiden at indskrænke det frirum, vi har til at gøre, hvad vi har lyst til, uden at nogen kan følge med i, hvad vi foretager os?

Privatlivets fred og friheden til at være sig selv er helt essentielt i et retssamfund og dermed en af demokratiets grundpiller. Det skulle nemlig gå sådan, at vi en dag vågner op og opdager, at vi ikke længere har noget privatliv, fordi overvågningen er gået for vidt, og derfor synes jeg, det er vigtigt, at vi i dag får en principiel debat: Hvor langt ønsker vi at gå? Hvad kunne vi eventuelt gøre i stedet for at etablere mere overvågning? Og er der måske oven i købet nogle steder, hvor vi kunne indskrænke overvågningen?